

Kosztolányi Dezső

Úton¹

Tovább, tovább! De hallga csak, mi ez?
Ájult sóhaj, fuldokló suttogás,
halk síri nesz...

Ne nézz ki az árnyfödte ablakon!
Künn részegen táncol a megbomolt
sok szélmalom.

A szürke réten cirpel a tücsök,
a bús mezők az égre lehelik
nehéz tűzők.

Valami űz, egyszerre tűz lep el,
ma a dühöngő, fellázadt pokol
még ünnepel.

Manók kísérnek a sötét utig,
leányszobád holt álma integet
és búcsuzik.

Hajadban egy fekete lilium...
Parázna éjek bíbor lángja ég
künn a sikon.

1905

¹ Da: DEZSŐ KOSZTOLÁNYI, *Kosztolányi Dezső összegyűjtött versei*, Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó, 1980, p. 48.

Dezső Kosztolányi

Sulla strada

Avanti, avanti! Ma lo senti? Che cos'è?
Sospiro stordito, brusio
strozzato, quiete sepolcrale.

Non guardare oltre la finestra
velata dall'ombra, fuori i tanti mulini
devastati dal vento, come ubriachi ballano.

Sul prato grigio è un grillo che
frinisce, laddove al cielo i tetri campi
esalano fuochi ardui.

Poi, qualcosa t'insegue, d'un tratto
ti avvolge il fuoco, oggi festeggia
l'inferno sorto con furore.

Accompagnata da folletti trovi il percorso
oscuro, lungo cui la visione morta
della stanza nubile che ti farà l'addio.

Con un giglio nero fra i tuoi capelli...
La purpurea fiamma della notte
viziosa divampa in mezzo la pianura.

Trad. di Viktória Czakó